

faa Sæde i denne Forsamling. Men det foreliggende Forslag fra Flertallets Side nøder mig dog til at sige et Par Ord. Først og fremmest maa jeg udtale min Forbavelse over, at der overhovedet foreligger Ændringsforslag, thi det er ikke mange Dage siden, den ærede Ordfører udtalte, at disse to Love om direkte Skatter vare fuldt færdige. Over for nogle Indvendinger fra det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) gjorde netop den ærede Ordfører dette stærkt gældende — og ligeledes over for den højtærede Finansminister —: disse to Love ere nu færdige, saa ville vi ikke forandre dem mere, men søge at gennemføre dem. — Hvad selve Ændringsforslaget angaar, tror jeg nu for det første, at man har Ret i at sige, at Affattelsen er uklar og taaget. Dette vil jeg nu ikke fæste mig videre ved, da jeg har den Fornøjelse at være Medlem af Udvalget for Loves sproglige Affattelse; de Ønsker, jeg har med Hensyn til Affattelsen af denne Lov, kan jeg altid faa Lejlighed til at gøre gældende der. Det, der navnlig gør mig betænkelig, er de Udtalelser, der kom fra den ærede Ordfører før og ligeledes forleden Dag, at man næppe kan vente at faa gennemført mere end disse to Forslag om de direkte Skatter, hvorimod Toldloven og Brændevinsloven maa hvile. Hvis dette er Forudsætningen, maa jeg for mit Vedkommende ved den endelige Afstemning stemme mod disse Lovforslag. Den ærede Ordfører udtalte for lidt siden, at naar man ikke kunde faa Toldloven igennem, laa det i, at man ikke kunde komme af Sted med Landstinget. Dette er imidlertid en fuldstændig Misforstaaelse, og det er heller ikke Grunden. Grunden er væsentlig Uenighed inden for det ærede Flertals Side angaaende Kompensationen. Det er jo indrømmet af Toldlovens ivrigste Forkæmpere her i Tinget, at Landstinget for nylig har gjort meget store Indrømmelser paa Toldlovens Omraade, og det er ogsaa vel bekendt, at Landstinget har erkendt, at det er villigt til at gaa endnu videre, men saa kan man jo ikke her fra dette Tings Side afbryde Forhandlingen om Toldloven med den Erklæring, at man ingen Vegne kan komme med Landstinget. Hvad vilde man her mene om Landstinget, hvis det, efter at Folketinget havde gjort Indrømmelser over for Landstinget og havde erklæret sig villigt til at gaa endnu videre med Indrømmelser, lagde et saadant Forslag hen og sagde: vi kunne ingen Vegne komme med Folke-

tinget? Det vilde jo være ganske uholdbart. Nej, den egentlige Grund er jo den, at man er ganske i Vildrede med Kompensationen. Det ærede Medlem for Slagelse, hvis Betragtning maade jeg i mange Henseender deler, erklærede jo forleden Dag over for den højtærede Finansminister, at i sin Tid kunde man straks have faaet Svar paa, hvor Kompensationen skulde tages fra. Man maatte altsaa være paa det rene med, hvad man vilde svare; ellers vilde det jo være umuligt at give et Svar straks. Herefter kunde man altsaa straks have faaet det Spørgsmaal løst, hvorledes Brændevinsskatten skulde ordnes. Men saa træder et andet Medlem af Flertallet op, det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (N. I. Jensen), og siger, at han vil have Kompensationsspørgsmaalet løst paa de Love, her foreligge, altsaa de direkte Skattelove. Og saa kommer endelig den ærede Ordfører selv og griber ned i Posen og faar en Seddel op, hvorpaa der staar „Arveafgift“. Man er i Virkeligheden enig om, at der skal gives Kompensation, men man er ganske i Vildrede med, hvor den skal tages fra; og det er jo egentlig Grunden til, at hele den Sag stopper. Naar jeg nu vil være meget imod, at disse to Love om direkte Skatter gennemføres, saa er det ikke, fordi jeg har noget mod Hovedprincippet, hvorpaa Lovene hvile. Hovedprincippet er dette — og det er jo Hensigten med deres Forelæggelse — at Hartkornet skal lattes for dets Byrder, og at Hartkornet trænger til saadanne Lettelser, er der jo ingen, der kan være blind for. Enhver kan se, at Retfærdigheden kræver, at der sker en Skatteomlægning, efterhaanden som de store Indtægter og Formuer have opsamlet sig mere i Byerne, ere vandrede fra Landet indtil Byerne. Og jeg skulde tro, at ogsaa Byerne ville være meget villige til at finde sig i, hvad der i saa Henseende er retfærdigt, men heller ikke i mere. Thi naar man skal gaa til en Skattereform af vidtrækkende Betydning, er det jo først og fremmest Maalet at søge at naa det retfærdige Forhold. Man skal ikke alene sige, at de, der skulle hjælpes, er Landboerne, som bære de store Byrder. Man maa ikke glemme, at der er en anden stor Del af Befolkningen, som ogsaa bærer store Byrder, og denne Del skal ogsaa hjælpes og maa ikke afspises med, at en anden Part af Befolkningen er bleven hjulpen. Jeg for mit Vedkommende er absolut Tilhænger af de indirekte Skatter, for saa vidt som det er givet, at man bærer en